ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

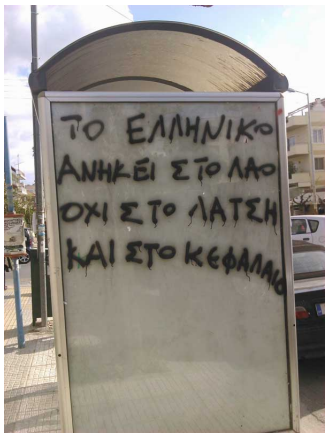

Αεροδρόμιο Ελληνικού
σχετικά με την απόφαση του ΚΑΣ και τον αποχαρακτηρισμό της δασικής έκτασης

Το ξεπέρασμα και των τελευταίων διοικητικών και τεχνικών προσκομμάτων για την έναρξη της επένδυσης στο πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού, αποκαλύπτει σταδιακά το ζοφερό μέλλον που επιφυλάσσει για τα συμφέροντα και τις ανάγκες λαού και εργαζομένων η επενδυτική λαίλαπα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, σε ολόκληρη την Αττική και ειδικότερα στο παραλιακό μέτωπο.

Ακόμα και υπό το βάρος, της πρόσφατης οικολογικής καταστροφής στο Σαρωνικό, αποτέλεσμα της ανεξέλεγκτης και αιμοσταγούς δράσης του εφοπλιστικού κεφαλαίου, χωρίς ίχνος τσίπας προχώρησαν στη «διευθέτηση» των τελευταίων διοικητικών και τεχνικών λεπτομερειών για την έναρξη της επένδυσης και αφορούσαν το ζήτημα των δασικών και αρχαιολογικών περιοχών που υπάρχουν στο χώρο.

Η πρώτη αθλιότητα, στην οποία προέβησαν ήταν, μετά και την Πράξη Χαρακτηρισμού ως δασικών εκτάσεων 37 στρ. από το Δασαρχείο Πειραιά – σε νευραλγικό κομμάτι του έργου όπου προβλέπεται το σύνθετο ξενοδοχειακό συγκρότημα και το καζίνο -, η ακύρωση της σχετικής πράξης στην «αρμόδια» επιτροπή της αποκεντρωμένης διοίκησης.

Με δεδομένη την αυστηρότητα της δασικής νομοθεσίας αλλά και την ύπαρξη παλαιών Α/Φ, που αποδεικνύουν το δασικό χαρακτήρα, η καταστρατήγηση του υφιστάμενου θεσμικού πλαισίου κανονικά θα ήταν μία δύσκολη υπόθεση, παρόλη τη σπέκουλα που προηγήθηκε εναντίον του δασικού χαρακτηρισμού. Τελικά, ήταν τόσο εύκολη, όσο και η επί μακρόν σκόπιμη μη ανάρτηση και απόκρυψη των έτοιμων δασικών χαρτών και των σχετικών

δασικών μελετών της περιοχής από την «Κτηματολόγιο Α.Ε.». Πλέον, όταν τελεσιδικήσει η απόρριψη της Πράξης η εν λόγω περιοχή θα φέρει τον χαρακτηρισμό ΠΑ (τελεσίδικη πράξη και απόφαση χαρακτηρισμού – μη δασική). Αξίζει να σημειωθεί, ότι σε σχέση με τους δασικούς χάρτες ανάλογα θα πράξουν και με άλλες κρίσιμες περιοχές που άπτονται μικρών και μεγάλων επενδυτικών συμφερόντων, στην παραλιακή ζώνη, στον Υμηττό και αλλού...

Δεύτερη αθλιότητα αποτέλεσε ο «επικοινωνιακός πόλεμος» ενόψει της έγκρισης του επενδυτικού σχεδίου (ΣΟΑ) και των περιβαλλοντικών όρων (ΣΜΠΕ) από το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο (ΚΑΣ). **Στην πραγματικότητα, και παρά τη σημαντική μάχη για την κήρυξη του χώρου και την προστασία των μνημείων, τελικά, αυτό που τέθηκε υπό κρίση στο ΚΑΣ δεν ήταν ποτέ η προστασία ή μη του χώρου, η υλοποίηση ή μη της επένδυσης,** (άλλωστε, είναι γνωστό, μια απλή κήρυξη δεν εμποδίζει ούτε την δόμηση ούτε την όποια επένδυση). **Το πραγματικό διακύβευμα αφορούσε τους όρους ενεργοποίησης σχετικών ρητρών που προβλέπει η σύμβαση παραχώρησης στον επενδυτή σε περίπτωση εντοπισμού αρχαιοτήτων κατά τη διάρκεια των έργων. Δηλαδή, το κόστος προστασίας, μεταφοράς, διαχείρισης αρχαιοτήτων κ.ο.κ. που εντοπίζονται σε μη κηρυγμένες περιοχές αλλά και σχετικών καθυστερήσεων στην επένδυση επιβαρύνει το ελληνικό δημόσιο και όχι τον επενδυτή (!).**

Με την κήρυξη τελικά περίπου 350 στρ. χώρων με διαπιστωμένα αρχαία μνημεία, η κυβέρνηση εξασφάλισε τόσο τα συμφέροντα του επενδυτή, όσο και την διακυρηγμένη από τη μεριά της τήρηση της «νομιμότητας», κάνοντας ξεκάθαρο πως καμία μάχη που δεν έχει στον πυρήνα της λογικής της το μπλοκάρισμα της ίδιας της επένδυσης, αλλά απλώς τον περιορισμό των επιπτώσεων της δεν εμποδίζει το κεφάλαιο να υλοποιήσει την καταστροφική του ανάπτυξη.

Η επένδυση στο πρώην αεροδρόμιο του Ελληνικού δεν είναι σημαντική για το ελληνικό κεφάλαιο απλά και μόνο λόγω του μεγέθους της. Διαδραματίζει κομβικό ρόλο στην μνημονιακή προσαρμογή της χώρας και την υλοποίηση του προγράμματος ιδιωτικοποιήσεων, ενώ καθεαυτή η επένδυση στο Ελληνικό έχει αποτελέσει «προαπαιτούμενο» σε μία σειρά «αξιολογήσεων» από τους δανειστές.

Σε ό,τι αφορά την Αττική, το Πρόγραμμα Ιδιωτικοποιήσεων την έχει κυριολεκτικά στο στόχαστρο. **Με άξονα το παραλιακό μέτωπο και βασικούς πυλώνες την ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά και την επένδυση στο πρώην αεροδρόμιο, αλλά και την περιοχή των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα, το Δέλτα**

Φαλήρου, τις μαρίνες, το Αστέρα της Βουλιαγμένης… και ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό, θα δημιουργηθούν μεγάλες εκτάσεις με λειτουργίες στο χώρο τους απολύτως ξένες έως και εχθρικές για τις λαϊκές ανάγκες και συμφέροντα που μπροστά τους η πρόσφατη πετρελαιοκηλίδα θα αποτελεί απλό «πταίσμα», καθώς θα αποτελούν «κατάσταση εξαίρεσης» για εκτεταμένες περιοχές του λεκανοπεδίου με κρίσιμο περιβαλλοντικό αποτύπωμα για τις ανάγκες των λαϊκών στρωμάτων, θα συμβάλλουν στην άρση εργατικών κατακτήσεων και την εμπέδωση ακόμα περισσότερο των νέων εργατικών σχέσεων στους χώρους και τους τομείς υλοποίησης των επενδυτικών σχεδίων και, τέλος, θα επιβεβαιώσουν το αναπτυξιακό και παραγωγικό πρότυπο και τον «μονόδρομο» του καπιταλιστικού δρόμου.

Οι εξελίξεις στο πρώην αεροδρόμιο αποτελούν και μία ευκαιρία για κάποια πρώτα κρίσιμα συμπεράσματα για τη μορφή που λαμβάνει σε πολιτικό επίπεδο η προώθηση και η επικοινωνιακή διαχείριση της αντιλαϊκής πολιτικής από την κυβέρνηση και όχι μόνο, τουλάχιστον για το επόμενο διάστημα. Πρόκειται για την προσπάθεια εμπέδωσης της γραμμής της «συνεχούς διαπραγμάτευσης» από αυτούς που κυριολεκτικά παραχωρούν «γη και ύδωρ», πρόκειται για τα όρια που προσφέρει η «οχύρωση» πίσω από την «αστική νομιμότητα», από το θεσμικό πλαίσιο και φορείς, που τελικά θα υπηρετήσουν με τον έναν άλλο τρόπο την υλοποίηση της κυριάρχης πολιτικής. Πρόκειται επίσης, για τον αναβαθμισμένο ρόλο του τοπικού κράτους στην υλοποίηση των αντιδραστικών πολιτικών. Αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα η στάση των δημοτικών αρχών πέριξ του αεροδρομίου που έσπευσαν σε «καθαρισμό» των ακτών την ίδια στιγμή που στηρίζουν με κάθε τρόπο την υλοποίηση της επένδυσης αλλά και την παραχώρηση κάθε εκατοστού της παραλίας σε ιδιωτικά συμφέροντα.

Από την άλλη, σήμερα, απέναντι στη συνολική επίθεση που δέχονται λαός και εργατική τάξη, βασικός κόμβος της οποίας είναι το πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων είναι αναγκαίο να συνολικοποιηθούν οι αντιστάσεις. Χαράσσοντας μία αναγκαία γραμμή διαχωρισμού από λογικές τροποποιήσεων και μικροβελτιώσεων του κυρίαρχου σχεδιασμού και έχοντας συνείδηση ότι μόνο η παρέμβαση του λαϊκού παράγοντα μπορεί να προασπίσει τα συμφέροντα του λαού και των εργαζομένων. Η πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις μπορεί να αποτελέσει σταθμό του λαϊκού και εργατικού κινήματος με την ανάδειξη σημαντικών κοινωνικών και τοπικών αντιστάσεων απέναντι στα φαραωνικά και καταστροφικά σχέδια του κάθε Λάτση. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η σύνδεση τους και με ένα πολιτικό κίνημα αντίστασης και ανατροπής της αντιλαϊκής πολιτικής των μνημονίων, της ΕΕ και του ΔΝΤ.

Η **Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική** θα συμβάλει με όλες τις δυνάμεις της στο συντονισμό και την οικοδόμηση των αναγκαίων αντιστάσεων, που θα επαναφέρει στο

προσκήνιο τη νικηφόρα προοπτική των αγώνων.

